

הרצאה 159 – מופע החיים משקף אשליה דואלית

12.1.68

ברכות לכל ידידי היקרים ביותר פה. מי ייתן ושנה חדשה זו שמגיעה תהיה מבורכת ומצליחה – מצליחה רק מנקודת המבט שבאמת נחשבת, שהיא מציאת העצמי האמיתי שלכם. בביטוי "מציאת העצמי האמיתי" השתמשו כה רבות, שהוא איבד חלק ממשמעו. דבר זה קורה תמיד כאשר משתמשים בביטוי לעיתים קרובות, באופן מכני וללא חשיבה. לכן נחוץ לעיין באופן עמוק במשמעות האמיתית של מילה זו.

כאשר אתם מוצאים את העצמי האמיתי שלכם, בהכרח אתם מוצאים את המשמעות האמיתית של החיים. אתם מתחילים להבין את החיים בדרך חדשה לגמרי. לכן אתם גם מתחילים להבין את ההגשמה של חיים ומוות חיצוניים. כאשר דבר זה מובן, שום דבר לא יכול להפחיד ולהרתיע אתכם. אתם יכולים להבין זאת רק כאשר אתם תופסים וחווים באופן רגשי את תהליכי החיים הפנימיים ואת החוקים של החיים. דבר זה בתורו, לא יכול להתבצע בדרך מופשטת, כללית או פילוסופית, אלא רק בדרך אישית ביותר, בגישה ישירה לעצמכם ולתגובות הסובייקטיביות שלכם. אחד הקשיים הגדולים ביותר בחיים הוא העקומה (curve) הבלתי נמנעת למטה בכל תהליך גדילה. החיים הינם גדילה, וגדילה היא רצף של תנועה שהולכת בקו מתנדנד. כל ירידה מביאה עליה חדשה, כל עליה מביאה בהכרח ירידה חדשה על מנת לעלות שוב למעלה. לא תתכן תנועה מעלה אלא אם כן ישנה תחילה ירידה מטה. הקצב הזה גובר עד שהתודעה אינה מתפצלת יותר בתוך עצמה כתוצאה מהדואליות האשלייתית. התנועה למטה – מוות – מייצגת צד אחד של הדואליות, והתנועה למעלה – החיים – מייצגת את הצד השני. כשהתנועות הללו מבוצעות באופן מלא, נבדקות, מוטמעות ומתקבלות כיצירה של העצמי, חווים רוגע. כאשר מפחדים מהעקומה למטה, נאבקים ונלחמים כנגדה, אז נלחמים בעצם כנגד היצירה האישית ובעצם אז האדם במלחמה עם עצמו. משמעותו של דבר זה היא חוסר מוחלט של הבנה של חוקי החיים והגורמים לבריאה בתוך התודעה של האדם. פחד מהעקומה למטה משמעותו פחד משינוי, ולכן אתה מחפש קיפאון כאמצעי של ביטחון, כאמצעי לחמוק מהסכנה הנדמית של תזוזה לתוך העקומה שאתה ייצרת. עקומה זו יכולה להוביל אל מחוץ לסכסוך רק כאשר היא מובנת, מקבלים אותה ועל ידי כך מתמירים אותה.

השינוי של העקומות למטה ולמעלה מתגשם במיליוני דרכים. הדרך הגולמית ביותר הינה החיים הפיזיים ועקומת המוות. היא הכי מפחידה רק מפני שהעצמי הקטן והעיוור אינו יכול לראות מעבר לעקומה הבאה, כך שמבט שלם חבוי ממנו. כך נראה שיש סוף – סוף שהוא במוות, ולא בחיים. במציאות זהו חלק משרשרת שמסתיימת בחיים ללא עקומה למטה. מאבק כנגד השינוי התמידי בתנועה רק מרע את החוויה הסובייקטיבית. עם זאת, המלחמה והפחד קיימים גם בהתגשמויות פחות גולמיות של חוק זה של החיים. למשל, נסיעה או שינוי של מקום מגורים. אנשים חווים בקביעות דיכאון כאשר הם מסיימים שלב אחד של קיום, על אף שהם עשויים אפילו להסתכל קדימה לעבר התחלה חדשה. כל התחלה חדשה מניחה מראש את הסיום של השלב הקודם, וכך מסיימת אותו, כביכול "מתה אליו". דבר זה ישים לכל הרמות של ההווה.

דבר זה ברור ברמה הפיזית. על אף שאתם מסוגלים לראות את ההחלה החדשה אחרי סיום השלב הקודם, בכל זאת אתם הודפים כנגדה. כל שכן כשלא ניתן לראות את ההתחלה החדשה! החוק הזה ישים גם לגדילה ותנועה פנימיים. החיים החדשים, התחלה חדשה של שלב, יכולים לבוא רק לאחר המוות של החיים הישנים, דבר שהוא לרוב כואב. משמעותו קרב דרך הפסולת והבוץ של התפיסות השגויות וההרסנות של האדם. כולכם יודעים וחווים זאת שוב ושוב בנתיב שלכם. לא יכולה להגיע התרחבות אלא אם כן ארעה קודם תנועה למטה של הרוח. משמעותו להגיע לעומקים

של ההוויה הפנימית. אם הכאב שוכן בעומקים הללו, עליו לצאת החוצה, אחרת הוא לא יכול להתפוגג. הכאב חוסם את האור ולכן יש לחפור ולהוציאו החוצה.

תנועה זהה קיימת בנשימה, כפי שהסברתי קודם לכן. זו הנשימה של הרוח, הנשימה של היקום, כפי שהיא מיושמת בכל הגשמת חיים של היחיד.

כשאתם מתבוננים בחייכם ובמצבי הרוח שלכם, אתם רואים מצבי רוח רעים כעקומה מטה שמבשרת את העקומה הבאה למעלה. הפיקו את המיטב משתיהן על ידי התכוונות לעקומה הבאה למעלה. הפיקו את המיטב משתיהן על ידי התכוונות לאינטליגנציה התת הכרתית שתמיד ניתן לתפוס אותה כאשר באמת שואפים לכך. ואז לא תחסמו את העקומה מטה ובכך תשהו את הגעתכם לתנועה למעלה של הנשימה הרוחנית והגדילה הרוחנית שלכם. חבקו זאת על ידי קבלה מלאה, על ידי שהייה מלאה בתוך זה ועם זה. אין דרך יותר בונה ויעילה מאשר לחפש ולהבין את המשמעות האישית של העקומה למטה שלכם, לגשת לזה כאל יצירה שלכם ולנסות להגיע לעומקים האישיים שלכם, כשאתם שואלים: "מה יצרתי ומה משמעות הדבר?"

מה משמעות החיים שלכם במונחים של החוקים הפנימיים ותהליכי חיים פנימיים? מה משמעות הכמיהה הלא ממומשת שלכם? מה משמעות התסכולים שלכם? אין צורך לומר שניתן לטפל באופן מלא בכל אלה כאשר אתם מודים תחילה בפני עצמכם על הכמיהות הלא ממומשות שלכם, חוסר שביעות הרצון שלכם, הפגיעות והפחדים, התשוקות האמיתיות. ברגע שתעשו זאת ביושר, תוכלו להתחיל לחפש הבנה של הסיבה לקיומם והסיבה לכך שהתשוקות אינן מוגשמות. הקיום שלכם בחייכם הינו בריאה שלכם באותה מידה כמו יצירת מופת, הגשמה של כל פעולה יצירתית. ההבדל היחיד הוא שדבר אחד יצרתם במודע ומתוך כוונה, והשני נוצר בלא מודע ולא בכוונה. כך שאתם חייבים לחפש את ההבנה ליצירה השלילית כתוצר אישי שלכם. כל עוד לא תעשו זאת, לא תוכלו להתיר את היצירה השלילית, ולא תוכלו לעולם למצוא את ההדר של החיים ועושרם, הנמצאים תמיד לשרותכם.

כשאין רואים את היצירות השליליות כיצירה אישית שלכם, זה גורם לכם בהכרח להתמרד כנגדן. וכך אתם מוצאים עצמכם בעמדה מיוחדת של ריב עם עצמכם. מה שיד אחת יוצרת השנייה מתכחשת ונלחמת בה, בלי להבין מה קורה. כך אתם רבים עם הגורל, עם החיים, עם כל הטוב שהיה יכול לעבוד בשבילכם לו הייתם מוכנים להסיר את המסך מעל עיניכם.

באופן טיפוס, במצב זה של התמרדות אתם מאשימים מישהו או משהו אחר. כשאתם עושים זאת אינכם מחוברים לסיבות ולתהליכים בתוך העצמי – וזהו שורש כל הסבל. לא משנה כמה פעמים, ובאיזה מילים שונות אגיד זאת, עדיין אף אחד מידידי העובדים בנתיב לא התבונן באופן מלא. כמעט כולכם עדיין מתעלמים, כמה פעמים קורה לכם שאתם חשים לא מאושרים ורק באופן מעורפל מתייצבים בפני חוסר האושר. לכן אינכם יכולים להתחבר לזה בתוכם. אפילו כאשר אתם יודעים שאינכם מאושרים, ואפילו כשהתייצבתם בפני הסיבות המדויקות לכך, עדיין אתם מתמרדים כנגד זה כאילו חוסר האושר נוצר על ידי מישהו אחר מכם. לכן אתם עדיין מנותקים מכוחות היצירה האישיים שלכם, למרות שהתייצבתם בפני רגשותיכם. תהליך היצירה הנפלא שתמיד פועל בתוכם, לעיתים קרובות מגלה עצמו תחילה בהגשמה שלילית.

אפילו כאשר אתם מאמינים בכוחות היצירה, באפשרויות הבלתי מוגבלות שלהם, עדיין אתם מדמיינים אותם כמגיעים כתגמול מיוחד לאחר שהתגברתם על העיוורון שלכם, על הניתוק ועל הקשיים. אתם מתחילים להיות "תוצר סופי" כביכול, לפני שאתם יכולים להשתתף בכוחות היצירה האוניברסאליים. זו האמונה המעורפלת שיש למרבית האנשים והיא עיוות של המציאות. האומללות שאתם סובלים ממנה היא באותה מידה תוצר של היצירה שלכם כמו היצירה של הטוב שאתם חולמים עליו. כל עוד אינכם מבינים זאת באופן מלא, בלתי אפשרי כמעט להשתתף ביצירה, לעצב את הגורל, לחוש בטוח ושלו בעולם.

אתם רואים ידידי, הכוח היצירתי הנמצא בעבודה בתוכם כל כך עצום, כל כך פועל תמידית, שעד היום לא הייתה לכם שום ידיעה על כך. הוא פועל בהתאם למצב התודעה שלכם. וזה כולל, כמובן, מינד מודע ולא מודע – ההווה הכוללת שלכם. מה שיש לכם או אין לכם, הינו יצירה ישירה של מה שאתם חשים, מה שאתם מרגישים ומה שאתם רוצים. אולי אינכם רוצים זאת בחוכמה, ולבטח אינכם רוצים זאת במודע, אבל בלא מודע אתם רוצים בכך. כאשר אתם תופסים זאת באופן מלא, חוק החיים, החוק של היצירה בתוכם. תתחילו לחוש באופן מעורפל את הכוח העצום הנמצא ברשותכם.

זהו כוח מרשים. אל תרשו לו לעבוד שלא בכוונה, באופן שרירותי, באקראיות על ידי תהליכי חשיבה הרסניים ומרושלים, על ידי הפחדים שלכם, התפיסות השגויות, הבורות – בקצרה, על ידי כך שתאפשרו לחומר רב להישאר לא מודע ולכן מנותק מכם. אם תעשו זאת, תהליכים הרסניים יחליטו לגבי היצירה שלכם ושל חייכם בדיוק במידה שהם קיימים. שוב ושוב, אתם מגיבים כאילו הלא מודע שלכם לא קיים. אתם מודעים לכך שאתם שואפים דבר מה. עדיין אינכם שמים לב שאם התשוקה לא מומשה, הלא מודע שלכם בהכרח פועל בכיוון ההפוך לתשוקה שלכם. אינכם מחפשים בתוכם אחר הסיבה לחוסר ההגשמה. אינכם רואים את המצב שלכם כתוצר או כיצירה של עצמכם.

חפשו את הצורות בתוך חומר הנפש העוצמתי שלכם, שמביא לכם כל דבר שיש לכם וכל דבר שאין לכם. ההפרדה בין המינד המודע והלא מודע הינה אויבכם הגדול ביותר. ברגע שתחוסל ההפרדה לא תישלטו יותר על ידי כוחות פנימיים שאינכם יודעים עליהם ולכן פוחדים מהם. ועדיין, הפחד וההתנגדות הגדולים ביותר שלכם הם חיסול קיר מפריד זה. אתם נאבקים כל כך בחזקה נגד זה. וזה טיפשי, מפני שאתם חסרי אונים רק בהפרדה זו. ורק בהפרדה זו אתם נאלצים למעשה ליחס את האושר שלכם לכוחות כהים שנראים כאילו אין להם שום דבר אתכם. כך אתם פוחדים מהעולם, כמו גם מההווה הפנימית שלכם. היות שאינכם רוצים להתבונן בה, אתם מפרידים עצמכם ממנה, ולכן נראה כאילו חייבים לפחד ממנה. אי רצון להתבונן בזאת בצורה לוגית גורם לחוסר מודעות, חוסר ידיעה מה קורה, לא רק לגבי ההרסנות האישית שאינה בכוונה, אלא גם לגבי הכוח היצירתי שהיה יכול לעבוד, ולא נגדכם. זה אחד מהמעגלים הזדוניים החשובים שאתם מסרבים בעקשנות לשנות למעגל מיטיב.

הכוח היצירתי בפנים אינו רק בונה, מיטיב, טוב וחכם. הוא גם הרסני, זדוני, רע וטיפש. זה לא עושה אותנו פחות אלוהי ככל שמתייחסים למקור והמהות שלו. יש פה באותה מידה שאיפות של שגיאה, תפיסה שגויה ורוע כמו אמת, מציאות ואהבה. זה קיים בהגשמה הנוכחית בגלל מצב התודעה הזמני של הישות. זה אינו כך באופן אינהרנטי. הכוח פועל בנצחיות, בניטרליות וללא שאלות, על פי התודעה והכיוון של הישות.

הכוח היצירתי מבטא עצמו דרככם בהתאם למה שאתם בכל רגע נתון. הוא חודר דרך ההווה כולה שלכם ומעוצב על ידי כולכם, על פי הנשימה שלכם פנימה והחוצה, על פי מה שאתם חושבים, מרגישים ושואפים. זהו ביטוי של כל העמדות שלכם, הגסות והברורות ביותר כמו גם המעודנות והחבויות ביותר. והכוח זה הוא כה יצירתי שהדינמיט והאנרגיה האטומית הם כלום בהשוואה אליו. האנרגיות הפיסיות האלה יוצרות השפעה פיזית בודדת ועצומה. האנרגיה של החיים היא כוח דינאמי שפועל תמידית, מטביע חותם, מעצב ומכוון. אתם משתמשים בו בין אם אתם יודעים זאת או לא. כל מחשבה, כל תשוקה, כל פחד חבוי, כל נסיגה מחוויה – כל אלה משתמשים בו.

נתיב כמו זה מכוון בראש ובראשונה למימוש אמת זו, להבנה של עובדה זו של החיים ולחיסול הקיר המפריד בין המינד המודע ללא מודע.

אסור לכם לדמיין שהמודע והלא מודע הם שני מינד שונים. הם אחד ואותו דבר. הם רק נראים שונים כאשר החלק הלא מודע מתגלה לראשונה. אז נראה שזה יצור שלחלוטין לא קשור למטרות ולתשוקות המודעות. לאט לאט, כאשר שני חלקים אלה של היחיד מתאחדים, אז נעשה ברור שהם היו תמיד אחד והתפצלו באופן מלאכותי. חלק אחד "נשכח" והקיום שלו הוכחש.

וכך הדבר ככל שזה קשור במינד האוניברסאלי. תודעה אנושית אינה מופרדת מתודעה אוניברסאלית. למעשה, אין קו מפריד ברור שמתווה את ההבדל. כמו במודע והלא מודע של האישיות, כך גם בתודעה של היחיד ושל היקום. זה ישים הן לגבי החלקים המודעים והן לגבי החלקים הלא מודעים. אין אפשרות להחליט היכן תודעת היחיד מסתיימת ותודעת היקום מתחילה. המינד המודע המיידי שלכם, העומד לרשותכם ברגע זה, הינו רק הקצה של המינד האוניברסאלי הרחב. המחשבה שהאנושות קשורה למינד האוניברסאלי אינה מבטאת כהלכה את האמת, מפני שזה רומז שיש שני דברים שונים הקשורים ביניהם. וזה מטעה, מפני שהשניים אינם שונים בטבע, במהות ובמקור. הם אותו דבר. כמו במודע ובלא מודע, המינד האנושי והאוניברסאלי מופרדים רק על ידי חוסר מודעות.

המינד המודע שאתם מבטאים בחיי היומיום שלכם מופרד מהמינד האוניברסאלי השלם הרחב, רק על ידי אמונה אשלייתית שאתם מופרדים. אין לכם היבט של המינד האוניברסאלי, אינכם אפילו חלק מופרד שלו. אתם הוא.

מה שכעת אינו מודע היה פעם מודע. החלק הזה שלכם נעשה לא מודע, זה לא משהו שקרה לכם. זה דבר שאתם עשיתם. עשיתם אותו לא מודע, כפי שאתם ממשיכים לעשות דברים לא מודעים באופן יומיומי. זה ישים אפילו לחומר שידעתם לפני החיים האלה. ואפילו זה הינו רק "נשכח רגעית" מפני שחשבתם שזה יותר תועלתו לשכוח זאת. לא משנה עד כמה אינכם מודעים לגבי מה שנעשה בפנים, כאשר אתם מוצאים אותו, הוא אינו יותר או פחות מאשר גילוי מחדש. זה לרוב אפילו מרגיש כאילו ידעתם זאת כל הזמן. זה ישים באותה מידה לחומר פסיכולוגי מודחק מהחיים האלה כמו גם לאמיתות מטפיסיות גדולות. כל הידע ביקום נמצא במהותו בכם. התודעה שלכם הפרידה עצמה מיידע זה ולכן "שכחה". זה נכון לחלק השגוי, ההרסני כמו גם למינד האוניברסאלי. אתם הגשמה של האחרון.

כאשר ההפרדה נעלמת, האשליה גם היא נעלמת – כלומר האשליה שאתם הוויה מופרדת. הפחד לוותר על האשליה זו הוא כל כך טראגי מפני שאתם מאמינים רק שהמצב המופרד האשלייתי הוא האמת, יש לו זהות. אתם מאמינים שאתם מאבדים את הזהות שלכם, וכך את החיים עצמם, כאשר אתם מאבדים את ההפרדה. וזו שגיאה מוחלטת. ההפרדה חייבת להיעלם. ההפרדה קיימת עקב שגיאות רבות מספור, שבמהלך נתיב כמו זה אתם מתחילים לגלות לחשוף.

השגיאה העיקרית למצב המופרד הזה היא הדואליות – כל זה/או זה. דיברנו על הרבה היבטים דואליים, הרבה אלטרנטיבות שגויות שבני אנוש סובלים מהן. אתם יותר ויותר הולכים לאיבוד במלכות מפני שאתם חושבים שאתם חייבים לבצע בחירה בין אלטרנטיבות דואליות – ולכן שגויות – המבוססת על הנחות שגויות לחלוטין. דיברתי על הרבה מהן, ואתם, בנתיב האישי שלכם, מצאתם רבות נוספות מכדי שניתן לדון כאן.

הערב אדבר על דואליות מיוחדת, חשובה במיוחד ומאוד בסיסית – המבוססת, כרגיל, על מושגים שגויים. דואליות מיוחדת זו הינה אוניברסאלית. בדרך זו או אחרת היא ישימה ברמה מסוימת לכל בני האנוש. וזו היא: הנאה כנגד טוב. המילה "הנאה" כוללת את כל האושר האישי, הגשמה, סיפוק בכל הרמות, עניין אישי, התבטאות אישית. בדואליות זו, כל אלה סותרים טוב וחוסר אנוכיות וחייבים על כן להקריב אותם. הצד הנגדי לאותה דואליות הוא מחסור עצמי למען ההגינות, היושר, המוסר: "אתה חייב להיות טוב, או!" טוב וחוסר אנוכיות על כן משמעותם ויתור על אושר.

לא ניתן לתפוס במלואו את הנזק של תפיסה שגויה של דואליות זו אלא אם כן שוקלים בזהירות את התוצאות. הקרבת ההנאה כוללת הכול. היות שהחיים הם הנאה, מוותרים למעשה על החיים עצמם. היות שבריאות אינה אפשרית ללא מתן אפשרות לכוח החיים, על כל ההשפעות המהנות שלו להופיע דרך המערכת, התוצאה של דואליות זו היא מחלה. הנאה פיזית עוצמתית היא צורך לגיטימי וכמיהה לגיטימית מפני שהיא חלק מהחוק האוניברסאלי של החיים. עצמיות, אוטונומיות, ביטוי עצמי, הם היבטים של בגרות ואחריות עצמית. הם מהנים מאוד ולכן אין לוותר עליהם כאשר משערים שההנאה היא רעה ויש לוותר עליה. על ידי כך האינדיבידואל נשאר במצב המייסר של תלות וחוסר זהות, חולשה וחוסר אונים, מפני שהוא או היא חשים באופן מעורפל כאילו זו דרך יותר "הגונה" ו"לא אנוכית". הדבר האחר נראה יותר מדי "אגרסיבי", נמרץ, אסור. לכן, יש לוותר בדואליות הזו על ההנאה הרוחנית של ידיעת הכוח הפנימי והפוטנציאלים של האדם ליצור יעוד. דבר זה גם הוא נראה יותר מדי מהנה, יותר מדי יומרני, לא עניו מספיק. כל השמחות האלה ננטשות באמונה המעוותת שהינן שגויות. אנשים מאמינים שאם הם יבטאו עצמם בדרך זו, אם הם ייחסו לעצמם כוחות – כוחות שלמעשה היו שלהם מלכתחילה – הם "אנוכיים וחוטאים". אבל רק מפני שהם באמת אנוכיים וחוטאים במובנים אחרים – ולא בגלל הצורך שלהם לביטוי עצמי ולאקסטנזה – הם בהכרח מאמינים בטעות זו. ובהאמינם בטעות זו, הם לא יכולים להסיר את האנוכיות, החמדנות והאכזריות האמיתיות.

ברגע שאתם באמת מבינים את החופש והכוח שלכם, אינכם זקוקים להיות אנוכיים, אכזריים וחמדנים. בנקודה זו, אין אלטרנטיבה מזויפת, אין פיצול או בחירה שיש לבחור בין הנאה וטוב. אבל כל עוד אתם מאמינים שעל מנת להיות טובים אתם חייבים לוותר על הנאה, בהכרח אתם נעים בין שתי אלטרנטיבות אלה. אינכם יכולים להתחייב בכל ליבכם לאף אחת מאלה. אין באפשרותכם למצוא שלוה כשהבחירה הזו נראית ככפויה עליכם. לכן אתם גם אנוכיים וגם מכחישים הנאה. ככל שיותר תרגישו חייבים להתכחש להנאה, כך יותר תהיו אנוכיים על מנת למלא באופן עיוור את הריקנות. ככל שתהיו יותר אנוכיים, כך יותר תענישו את עצמכם בגין האנוכיות ותשכנעו עצמכם שאינכם ראויים להנאה.

ההנאה של אהבה, השמחה שהחיים הם ממש במהות שלהם, בהכרח חבויה כל עוד קיימת הדואליות הזו. אתם רוגזים תחת אלטרנטיבות בלתי אפשריות אלה כל עוד אתם חושבים – אפילו רק בהערכה העצמית החבויה שלכם – שאתם חייבים לבחור בין ויתור על התקווה להגשמה מלאה לטובת הגינות וטוב, או שעליכם לשאת את משא הרוע לטובת התנסות בכמה מההנאות שהחיים מציעים. החיים הינם מהנים באופן מהותי.

זו דואליות מאוד עמוקה. כאשר אתם מסתכלים ביסודיות בתוך עצמכם תמצאו שאתם מושפעים מכך במידה גדולה מאשר אתם מאמינים. הדואליות הזו אינה מגיעה רק מהשפעות אישיות של הסביבה המוקדמת של האינדיבידואל. הן קיימות, כמובן, אבל רק מפני שזה עיוות אוניברסאלי כללי. החלק ההרסני של התודעה האוניברסאלית מוטבע באופן עמוק בדואליות זו, והוא מלא בפילוגים שגויים. (False divisions)

כשאתם מגיעים לנקודה שבה אתם חווים לעומק את האחדות המקורית של החיים במובן זה, אתם מגלים את האמת העצומה, שאין כזו בחירה לבצע. אז תוכלו להשיג כל שמחה אפשרית, הנאה, הגשמה, אסירות תודה, אקסטנזה, ובאותו זמן עדיין תוכלו להישאר נדיבים באופן מוחלט, אנשים שהם מעניקים ומתמסרים. למעשה, התמסרות והעניקה אינן רק תכונות שאינן מקפחות – כפי שאדם שעדיין חי בדואליות חושש – הן מעשירות. אתם עשויים עדיין לקבל את התיאוריה הזו, אבל כאשר מגיעה התעוררות רגשית, היא מזעזעת עולם. היא כאילו הסרתם את המשא של אזיקים לא נחוצים וגיליתם את החופש הגדול של העולם – של גדילה, הוויה, השגה

והוויית החיים. ואז שום דבר יותר לא עומד בדרך לגדילה ולהמשך גדילה בעוצמה ויושר, באהבה וחוכמה, בכוח ליצור, במודעות של דברים כפי שהם באמת, ביכולת לחוות אושר עליון. ידידי, אתם עשויים להיות מופתעים כלפי הביטוי "החלק ההרסני של התודעה האוניברסאלית", מפני שלרוב מניחים שהתודעה האוניברסאלית היא רק בונה. כאן, שוב, נעשות חלוקות שרירותיות שאינן קיימות. כפי שלכם יש לא מודע אישי קונסטרוקטיבי והרסני, כך גם עם התודעה של ספירת האדמה, של כל אומה, כל עיר, כל קבוצה. כמו עם היחיד, התודעה הזו היא בחלקה קונסטרוקטיבית, בחלקה הרסנית, מה שמוכל בזה הינו מודע באופן חלקי, ובלא מודע באופן חלקי. כפי שהאינדיבידואלים הם ביטוי של האלוהי ויכולים להגשים את הכוח המאוחד ואת הטוב שלו כשהם מגיעים לעומקים שלהם – מתמירים את המינד המודע, המתעורר, כמו את הלא מודע ההרסני – כך יכולה תודעה קבוצתית לעשות. גופים גדולים יותר של אנשים שחומר החיים היצירתי שלהם מעצב יחידה אחת, יכולים גם להשיג שינוי כזה.

ככל שיותר אינדיבידואלים יעלימו את תהליכי ההרס המודעים ולא מודעים ויתמירו אותם על ידי הגעה לעומקים אלוהיים מאוחדים, כך בהכרח יותר תשתנה תודעת העולם. על ידי כך כל יחיד תורם הרבה יותר לעיצוב העולם על ידי התפתחות וגדילה שלו מאשר הוא מסוגל להעריך. אין ישועה אחרת מאשר הגילוי הבסיסי האישי שהינו כה חי, כה בעל עוצמה, כה מלא בפוטנציאלים ואפשרויות – אינסופי בטוב, אינסופי בשפע. אם אינטליגנציית האגו יכולה לקבל זאת כאפשרות ולעבוד עם זה על ידי הפעלה מכוונת של כוח זה, שכבת הביניים של שגיאה, הרס וסבל תיסוג הרבה יותר מהר מאשר כל אפשרות אחרת. בהדרגה אתם תראו שהחומר הוא כולו אותו דבר, זהו חומר חיים זהה במהותו. ישנה הקבלה בין הגילוי של העצמי, המכיל הרסנות נפרדת למדי, חלק של רצון עצמי וכוח אלוהי אינסופי חבוי יותר – שניהם עשויים מחומר חיים זהה כמו המינד המודע – וגילוי של האיחוד של הנאה וטוב אישי.

האם יש שאלות לגבי נושא זה?

שאלה: יש לי שאלה אישית שעשויה להשתייך לנושא זה. היא כוללת שני דברים שברצוני להעיר עליהם. תחילה, הייתי לאחרונה במצב אנרגטי גבוה, הקשור כנראה בעבודתי. זה מנע בעדי לישון והכריח אותי להזדקק שוב לקחת תרופות הרגעה. דבר שני, בקרוב מאוד אראה אדם שהיה קרוב אלי בעבר. אני מאוד פוחד (פחדתי?) ואמביוולנטי(ת) לגבי אדם זה וחשה(ה) שאיני יכול(ה) להישאר בשליטה בנוכחותו. אני חושב(ת) שהפחד המיני שיש לי הינו חזק מאוד בסיטואציה זו.

תשובה: כן, דבר זה אכן שייך מאוד לנושא ההרצאה. שני הצדדים קשורים זה בזה. המצב האנרגטי הגבוה שלך הינו תוצאה ישירה של הדחקת הכוח המיני הטבעי. אין לו דרך לביטוי בהנאה, כפי שהוא יועד לעשות. השלילה של ההנאה מובילה אותך במידה מסוימת למחלה. העובדה שאתה אוסר (או את אוסרת) על עצמך את כל הרמות של הנאה עוצמתית שיועדת לחוות – מתוך פחדים ודעות שגויים – יוצרת אנרגיה שאינך יכול להטמיע בצורה נכונה. ישנו מחזור תמידי של אנרגיה באדם שמתפקד באופן בריא. דבר זה אינו יכול להתקיים כשהיעוד של זרם ההנאה נעצר באופן מכוון ומלאכותי. ההנאה מגיעה כשהולכים בעקבות זרם האנרגיה. היא מובילה לעצמי הפנימי ביותר על כל הכוחות שלו, כמו גם לאדם אחר שאיתו חולקים את ההנאות האלה. כשעוקבים אחר זה, המערכת האנושית מתפקדת היטב. לכל יחידת אנרגיה יש את המטבוליזם שלה, את הקצב ואת המחזור שלה.

הפחד מפגישה עם אדם הינו בגלל שהפעלת באופן חזק את האנרגיה של עיקרון ההנאה. על ידי כך התפיסה השגויה שלך, שהאיחוד עם בן המין השני וההנאות של איחוד זה, הינן רעות ומסוכנות, מגיעה לפני השטח בצורה יותר ישירה. זה טוב כי זה מאפשר לך להתבונן בזאת, לראות את זה בפעולה, לראות את הכוח של התפיסה השגויה בתוך התודעה שלך, ולהשתכנע עד כמה פחד זה הינו מגוחך. חוויה זו יכולה לקחת אותך לנקודת ציון נוספת בגדילה שלך אם תבין מה קורה לך.

גם במצב העבודה שלך הבעיה הינה אותו דבר באופן מהותי. זו חוויה חדשה עבורך. זו חוויה טובה בכך שהיא מראה לך שהשתלטת על מכשול. זה מראה לך שאתה מתמודד בהצלחה עם מציאות במידה גדולה בהרבה מאשר אי פעם קודם לכן. זה מראה לך שאתה יכול לקבל אספקטים מסוימים של החיים שלא היית מסוגל קודם לכן לקבל. לא רק שאתה עושה עבודה טובה, אבל גם התגברת על חסימות וקשיים בתוכך. זמן קצר קודם לכן הם נראו כבלתי ניתנים להתגבר עליהם. החוזק האישי שלך והרצון הטוב שלך הובילו אותך לגדילה זו, שאותה חווים בהכרח כמענגת. כשהאדם מוצא את העוצמה שלו, את המשאבים, היכולות, הגמישות וכל נכס אחר שתעלו בדעתכם, זו הנאה. ניתן לחוות זאת כידיעה של האפשרויות האינסופיות לטוב, ועזיבת כל כותונת משוגעים מגבילה. ועדיין אתה מונע מעצמך את ההנאה הזו – ההנאה של ההישג האישי שלך, כפי שאתה מונע מעצמך כל הנאה. זה כאילו היתה שכבה בינך ובין החוויה, שכבה מצופה עבה, כמו קיר פלסטיק. הקיר הזה מפריד אותך מהיכולת שהחוויה תיגע בך. זה לא אמור רק לגביך, כמובן. גדילה משמעותה, בין יתר ההיבטים, העידון ההדרגתי וההמסה התמידית של שכבה זו, כך שתחוו באופן ישיר. המשמעות של זה היא עמוקה, כי ככל שאתה נסוג מהחוויה העירומה, הישירה, כך אתה בהכרח בצרה עם עצמך. בהכרח אתה חלש, תלתי, פוחד ומעל לכל, מקופח. ככל שאתם יותר משילים תפיסות שגויות ומתעוררים לחיים, כך השכבה נעשית דקה יותר וכך האדם יותר חווה באופן ישיר את החיים. ככל שהשכבה יותר עבה, כך יותר אתם נעשים מודעים: "הנה אני, מאחורי קיר מצופה שקוף, ודרכו, מבחוץ, אני רואה חוויה, אבל היא לא נוגעת בי." בכל פעם שחוויה נוגעת בכם, אתם מתכווצים בחזרה בפחד ממנה. הפחד נובע ממסקנה שגויה. חוויה של הנאה, כמו גם חוויה לא מהנה, לא יכולה לפגוע בכם, אלא אם כן אתם מאמינים שהיא תפגע בכם. הפגיעה מגיעה אך ורק מכך שאתם מגנים על עצמכם כנגד החוויה, על ידי סגירת עצמכם. החרדה שאתם חווים הינה אך ורק תוצאה של פחד מהנאה, כמו גם פחד מחוסר הנאה – פחד שהחוויה תיגע בכם ולכן אתם בונים חומת הגנה כנגדה. על מנת לצאת מהמצב הזה, עליכם להכיר בכך שהלא מודע שלכם אינו עדיין מוכן כמו המודע שלכם. קבלו זאת לרגע, מפני שזו דרישה מוקדמת להשפיע על זה. התמודדו עם הלא מודע המתנגד שלכם בדרך חכמה. דברו אליו באופן רגוע. אמרו לו: "אני שוגה בפחד מהחוויה. שום דבר רע לא יכול לקרות לי אם יש לי הנאה, או אם אני נפגע או מאוכזב. אלה פחדים אשלייתיים. אני רוצה את הגמישות שהינה שלי באופן מהותי. אני קורא לכוחות בתוכי, שהינם עמוקים יותר מאשר הפחדים השגויים והדעות השגויות. אני רוצה יותר לדחות חוויות. הפחד שלי ממה שמכונה טוב או רע, מבוסס על אשליה." כך תלמדו, צעד אחרי צעד, לאפשר לעצמכם לחוות כל מה שבא בדרככם. תנו לו לבוא אליכם, אל תתגוננו מפניו. מי ייתן ותזכו כולכם בהבנה אמיתית יותר של הדר החיים, שתגרום לכם להכיר יותר ויותר בכך שאין ממה לפחד, באופן מוחלט אין ממה לפחד. הפחד שלכם הינו אשליה. פחד ואשליה אלה מושגים נרדפים, כפי שחיים והנאה הם מושגים נרדפים. היו מבורכים, היו באלוהים!